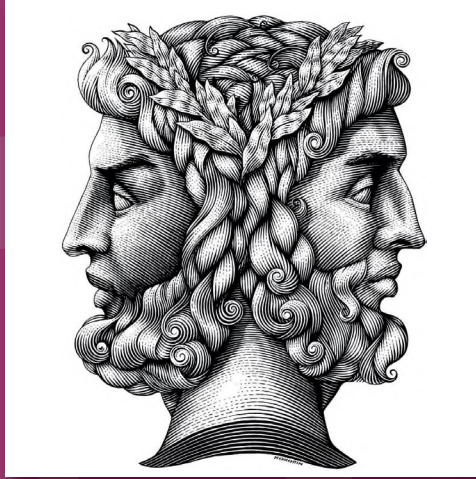

Koosán Ildikó

FRANCIA KÖLTŐK

Kétnyelvű versfordítások

2020

Koosán Ildikó

VÁLOGATOTT MŰFORDÍTÁSAI

© Koosán Ildikó

Koosán Ildikó

Válogatott műfordításai

FRANCIA KÖLTŐK

versek

francia és magyar nyelven

2020

Guillaume Apollinaire

1880–1918

LES COLCHIQUES

Le pré est vénéneux mais joli en automne
Les vaches y paissant
Lentement s'empoisonnent
Les colchiques couleur de cerne et de lilas
Y fleurit tes yeux sont comme cette fleur-là
Violâtres comme leur cerne et comme cet automne
Et ma vie pour tes yeux lentement s'empoisonne

Les enfants de l'école viennent avec fracas
Vêtus de hoquetons et jouant de l'harmonica
Ils cueillent les colchiques qui sont comme des mères
Filles de leurs filles et sont couleur de tes paupières
Qui battent comme les fleurs battent au vent dément

Le gardien du troupeau chante tout doucement
Tandis que lentes et meuglant les vaches abandonnent
Pour toujours ce grand pré mal fleuri par l'automne.

KIKERICSEK

Mérgező a rét, de dísze is az ősznek
Tehenek legelnek
Lassan megmérgeződnék
Körül kikericsek, e lila virág nyit,
Szemed ígéz, mint a virágmező itt
Ibolyaszínű minden körül, s az ősz is nekem
Lassan megmérgezi szemed az életem

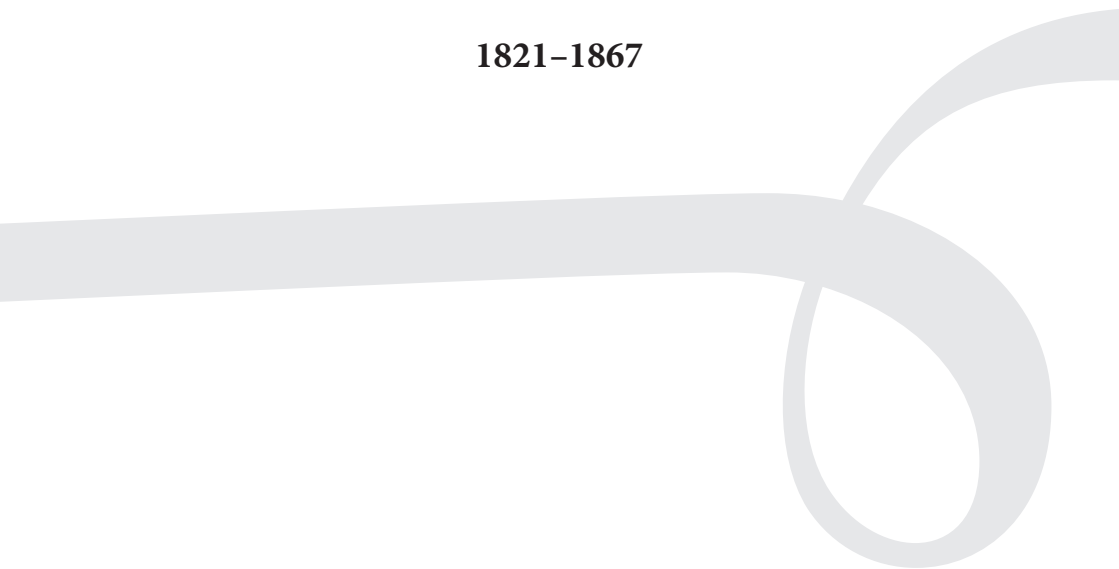
Iskolások jönnek, terül a víg zsvaj
Csuklyás kabát repül, szól a harmonikadal
Virágot szednek, anyát, lányt, s azok lányait
Oly színeseket, mint a te szemhéjaid
Amik remegnek akár a virág, ha fúj a szél

Csendesen dudorászik a pásztorlegény
Amíg a csordával elhagyni készülődnek
Végleg a rétet, álnok virágaival az ősznek.

2017. szeptember 26.

Charles Baudelaire

1821–1867

CORRESPONDENCES

La nature est un temple où de vivants piliers
Laissent parfois sortir de confuses paroles;
L'homme y passe à travers des forêts de symboles
Qui l'observent avec des regards familiers.

Comme de longs échos qui de loin se confondent
Dans une ténébreuse et profonde unité,
Vaste comme la nuit et comme la clarté,
Les parfums, les couleurs et les sons se rependent.

Il est des parfums frais comme des chairs d'enfants,
Doux comme les hautbois, verts comme les prairies,
– Et d'autres corrompus, riches et triomphants,

Ayant l'expansion des choses infinies,
Comme l'ambre, le musc, le benjoin et l'encens
Qui chantent les transports de l'esprit et des sens.

KAPCSOLAT

A természet templom, élő pillérek tartják
Teret nyitva néha ismeretlen szavaknak;
Az ember e szimbólumerdőn áthaladhat,
Amit, ha megismer, elnyeri bizalmát.

Mint nyújtott visszhang, messzi keveredve
Szavak futnak össze az árnyékterekbe,
A rengeteg éjben és fényben lebegve
Illattá, színné, hanggá forrnak egybe.

Friss illatúvá, mint a gyermektetek,
Lágy oboahanggá, zölddé, mint a rétek,
– S mások csábító, gazdag, győzedelmes

Új értelmet nyernek, szétterjedni készek,
Mint a pézsma, benzol, tömjén és az ámbra,
Új dallamot visznek az érzésvilágba.

2013. február 4.

PARFUM EXOTIQUE

Quand, les deux yeux fermés, en un soir chaud d'automne,
Je respire l'odeur de ton sein chaleureux,
Je vois se dérouler des rivages heureux
Qu'éblouissent les feux d'un soleil monotone;

Une île paresseuse où la nature donne
Des arbres singuliers et des fruits savoureux;
Des hommes dont le corps est mince et vigoureux,
Et des femmes dont l'oeil par sa franchise étonne.

Guidé par ton odeur vers de charmants climats,
Je vois un port rempli de voiles et de mâts
Encor tout fatigués par la vague marine,

Pendant que le parfum des verts tamariniers,
Qui circule dans l'air et m'enfle la narine,
Se mêle dans mon âme au chant des mariniers

EXOTIKUS ILLAT

Ha behunyt szemekkel egy langyos őszi estén
Belélegzem gyönyörrel kebled illatát,
Elképzelem, az órák, mint telnek tovább,
Egyhangú napok helyén vakítón tűz a fény;

Nyugalom szigetén természet-adta vadság
Ritka gyümölcsfákkal, ízletes gyümölccsel;
Férfiak élnek ott karcsú, izmos testtel,
S nők, akiket meglep a csupasz valóság.

Különleges tájakra jutok illatoddal,
Kikötőt láthatok, vitorlával, hajókkal
A tenger-hullám, ha végképp kimerít

Lelkemben még zeng a matrózok dala,
Miközben zöld tamarindusz-liget illata
Kering a légben, beszívom, s eltelit.

Ernest Bussy

1864–1886

ÉCRIT DANS UNE HEURE D'ANGOISSE

...Le mal qui m'a saisi resserre son étreinte.
La nuit vient. Je me sens seul et triste à mourir.
Personne auprès de moi pour adoucir ma crainte,
Pour essuyer mon front et m'aider à mourir. [...]

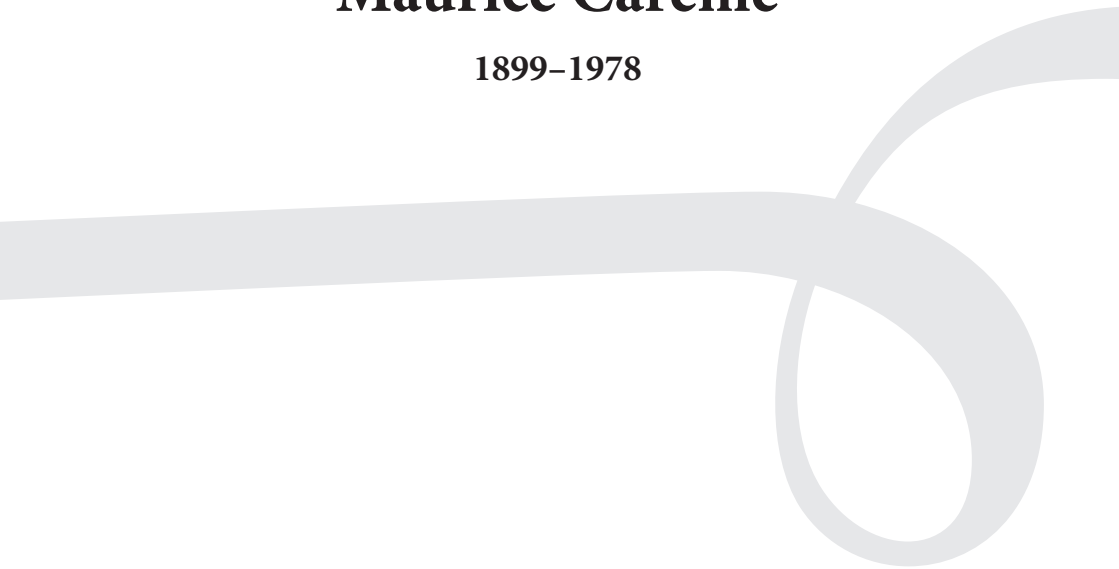
SOROK A HALDOKLÁS PERCEIBEN

...Elkap a fájdalom, kínzó szorítás bennem.
Jön az éjszaka. Egyedül gyötrődöm halálra.
Valaki lehetne mellettem, elűzné félelmem,
Homlokom törölve segítene át a halálba. [...]

Maurice Caréme

1899–1978

LE CHAT ET LE SOLEIL

Le chat ouvrit les yeux,
Le soleil y entra.
Le chat ferma les yeux,
Le soleil y resta.
Voilà pourquoi le soir,
Quand le chat se réveille,
J'aperçois dans le noir
Deux morceaux de soleil.

A MACSKA ÉS A NAP

Nyitva a macskaszem,
Besétál rajt' a Nap.
Bezár a macskaszem,
A Nap ott benn marad.
Íme, miért, hogy este,
Mikor ébred a macska,
Látom sötétbe veszve
Villog két Nap-darabka.

2015. február 26.

LA FILLETTE ET LE POÈME

„Le poème, qu'est-ce que c'est?
M'a demandé une fillette:

Des pluies lissant leurs longues tresses,
Le ciel frappant à mes volets,
Un pommier tout seul dans un champ
Comme une cage de plein vent,
Le visage triste et lassé
D'une lune blanche et glacée,
Un vol d'oiseaux en liberté,
Une odeur, un cri, une clé?”

Et je ne savais que répondre
Jeu de soleil ou ruse d'ombre? –
Comment aurais-je su mieux qu'elle
Si la poésie a des ailes
Ou court à pied les champs du monde?

A LÁNYKA ÉS A VERS

„A vers? Mi az vajon?
Kérdi a lányka egy napon:

Eső lengeti hosszú, szép, haját,
Ég nyitja rám apró ablakát,
Almafa magányosan a réten,
Madárlak, széllel telve éppen,
Tán a fáradt, bánatos
Holdarc, a fémfehér, fagyos,
Szabad madárhad- szárnyalás,
Kulcsocska, illat, hanghatás?,

És én nem tudtam, mi lehet az
Tréfál a Nap, az árnyék ravasz? –
Honnan tudnám bizton, szárnyal-e
A költészet vajh' az ég fele,
Vagy a világ rétjén meztéláb szalad?

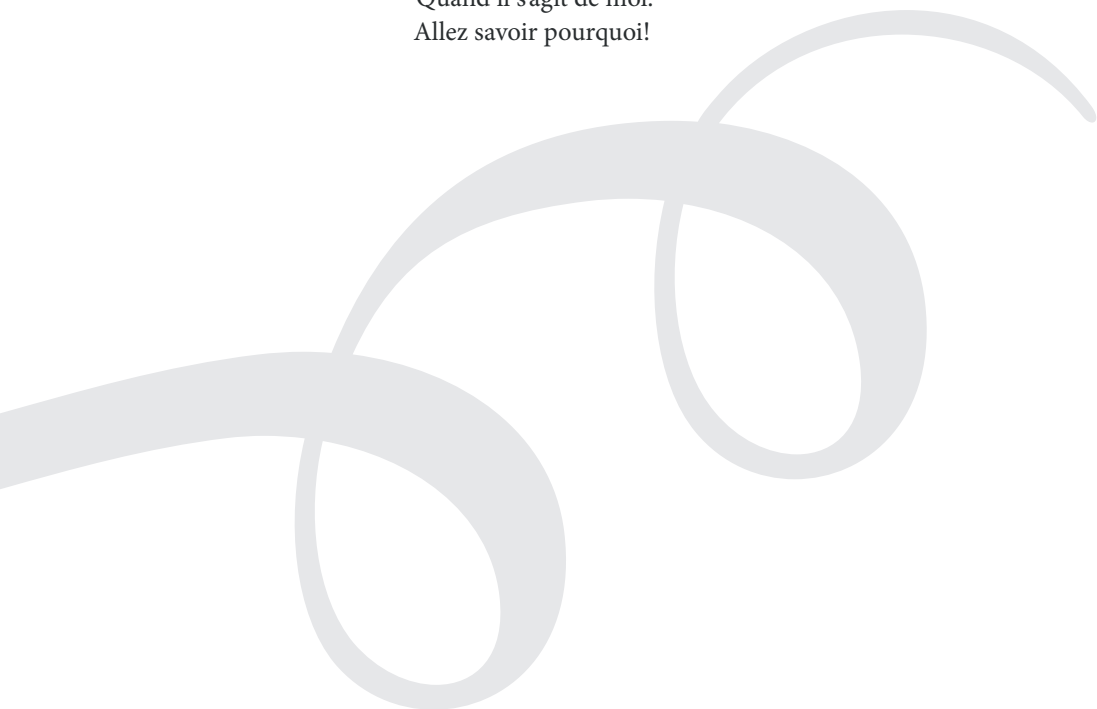
2013. április 10.

LES MOUCHES

Les mouches m'aiment bien.
Allez savoir pourquoi!
Elles tournent sans fin,
Sans fin autour de moi.

Sitôt que je m'assois,
Elles courent sur moi.
Les mouches m'aiment bien.
Allez savoir pourquoi!

Au fond, ne suis-je pas
Quelque peu leur cousin?
Je bourdonne si bien
Quand il s'agit de moi.
Allez savoir pourquoi!

LEGYEK

Szeretnek a legyek.
Van rá magyarázat!
Kerülgetnek folyton,
Folyvást körém szállnak.

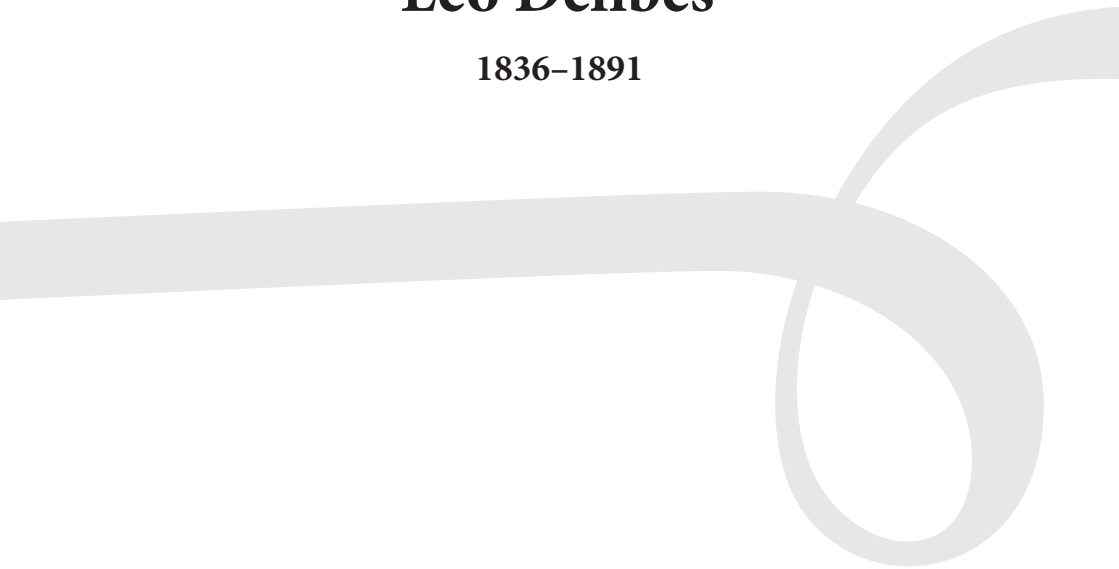
Alig, hogy leülök,
Elárasztanának.
Szeretnek a legyek.
Van rá magyarázat!

Végül is, nem vagyok-e
Némileg rokonuk én?
Joggal zúgolódom
Ha ők engem zabálnak.
Van rá magyarázat!

2013. augusztus 3.

Leo Delibes

1836–1891

LAKMÉ

„DUO DES FELURS”

Lakmé:
(gaiement)

Viens, Mallika, les lianes en fleurs
Jettent déjà leur ombre
Sur le ruisseau sacré qui coule, calme et sombre,
Eveillé par le chant des oiseaux tapageurs!

Mallika:

Oh! Maîtresse,
C'est l'heure ou je te vois sourire,
L'heure bénie où je puis lire
dans le cœur toujours fermé de Lakmé!

Lakmé:

Dôme épais le jasmin,
A la rose s'assemble,
Rive en fleurs frais matin,
Nous appellent ensemble.
Ah! glissons en suivant
Le courant fuyant:
Dans l'on de frémissante,
D'une main nonchalante,
Gagnons le bord,
Où l'oiseau chante, l'oiseau, l'oiseau chante.
Dôme épais, blanc jasmin,
Nous appellent ensemble!

LAKMÉ

VIRÁGÁRIA

Lakmé:
(*vidáman*)

Jöjj Mallika, a liánok telve virággal
Hűs árnyék nyújtózik
A szent folyó felett, nézd, mégis mily sötét-komorán folyik,
Élénküljön a bolyduló madarak dalával!

Mallika:

Óh! Űrnóm,
Ez az óra, mikor mosolyogni látlak,
Az óra, mikor olvashatok
Lacmé mindig féltve zárt szívében!

Lakmé:

Sűrű lombkupola, rejtelem,
Jézmin- s rózsaaág fonja át,
A part is virágos e friss reggelen,
Hívogat minket, jöjj tehát.
Óh! Csorogjunk végig
Szökjünk meg sietve:
Szűz borzongással telve,
Könnyeden evezve,
Keressünk partszakaszt,
Ahol madarak dalolnak, madarak, madarak dalolnak.
Fehér jázminos sűrű lombozat,
Vár minket hívogat!

Mallika:

Sous le dôme épais, où le blanc jasmin
A la rose s'assemble,
Sur la rive en fleurs riant au matin,
Viens, descendons ensemble.
Doucement glissons
De son flot charmant
Suivons le courant fuyant:
Dans l'on de frémissante,
D'une main nonchalante,
Viens, gagnons le bord,
Où la source dort
Et l'oiseau, l'oiseau chante.
Sous le dôme épais,
Sous le blanc jasmin,
Ah! descendons ensemble!

Lakmé:

Mais, je ne sais quelle crainte subite,
S'empare de moi,
Quand mon père va seul à leur ville maudite;
Je tremble, je tremble d'effroi!

Mallika:

Pourquoi le Dieu Ganeça le protège,
Jusqu'à l'étang où s'ébattent joyeux
Les cygnes aux ailes de neige,
Allons cueillir les lotus bleus.

Mallika:

Sűrű lombkupola alatt rejtelemmel
Fehér jázmin s rózsá hajlik át,
Virágos part felett nevet a reggel,
Jöjj, menjünk le együtt tehát.
Ringatón, csorogva
Vigyen a hullám gyöngé sodra;
Szökjünk meg sietve:
Szűz borzongással telve,
Könnyeden evezve,
Jöjj, keressünk partszakaszt,
Ahol a forrás fakad
És madarak, madarak dalolnak.
Sűrű lombsátor alatt,
Fehér jázminok alatt,
Óh! menjünk le együtt!

Lakmé:

De nem tudom mi ez a hirtelen rémület
Ami hatalmába ejt engem,
Atyám, ha egyedül az átkozott városában megy;
Reszketek, reszketek félelemmel!

Mallika:

De, mert Ganesha* istene nem hagy el,
Menjünk a tóig, nem bánthat senki
A hófehérszárnyú hattyúkhoz közel,
Menjünk kék lótuszvirágot szedni.

*Ganesha a legnépszerűbb hindu isten, a bölcs, segít elhárítani az akadályokat.

Lakmé:

Oui, près des cygnes aux ailes de neige,
Allons cueillir les lotus bleus.
Ensemble.

Lakmé:

Dôme épais le jasmin,
A la rose s'assemble,
Rive en fleurs frais matin,
Nous appellent ensemble.
Ah! glissons en suivant
Le courant fuyant:
Dans l'on de frémissante,
D'une main nonchalante,
Gagnons le bord,
Où l'oiseau chante, l'oiseau, l'oiseau chante.
Dôme épais, blanc jasmin,
Nous appellent ensemble!

Mallika:

Sous le dôme épais, où le blanc jasmin
A la rose s'assemble,
Sur la rive en fleurs riant au matin,
Viens, descendons ensemble.
Doucement glissons
De son flot charmant
Suivons le courant fuyant:

Lakmé:

Igen, a hófehérszárnyú hattyúkhoz közel,
Menjünk kék lótuszvirágot szedni.
Együtt.

Lakmé:

Sűrű lombkupola, rejtelem,
Jézmin- s rózsaaág fonja át,
A part is virágos e friss reggelen,
Hívogat minket, jöjj tehát.
Óh! Csorogjunk végig
Szökjünk meg sietve:
Szűz borzongással telve,
Könnyeden evezve,
Keressünk partszakaszt.
Ahol madarak dalolnak, madarak, madarak dalolnak.
Fehér jázminos sűrű lombozat,
Vár minket hívogat!

Mallika:

Sűrű lombkupola alatt rejtelemmel
Fehér jázmin s rózsza hajlik át,
Virágos part felett nevet a reggel,
Jöjj, menjünk le együtt tehát.
Ringatón, csorogva
Vigyen a hullám gyöngye sodra;
Szökjünk meg sietve:

Dans l'on de frémissante,
D'une main nonchalante,
Viens, gagnons le bord,
Où la source dort
Et l'oiseau, l'oiseau chante.
Sous le dôme épais,
Sous le blanc jasmin,
Ah! descendons ensemble!

*(Elle remontent lentement vers la barque amarrée
dans les roseaux)
(Lakmé et Mallika montent dans la barque
quis s'éloigne)*

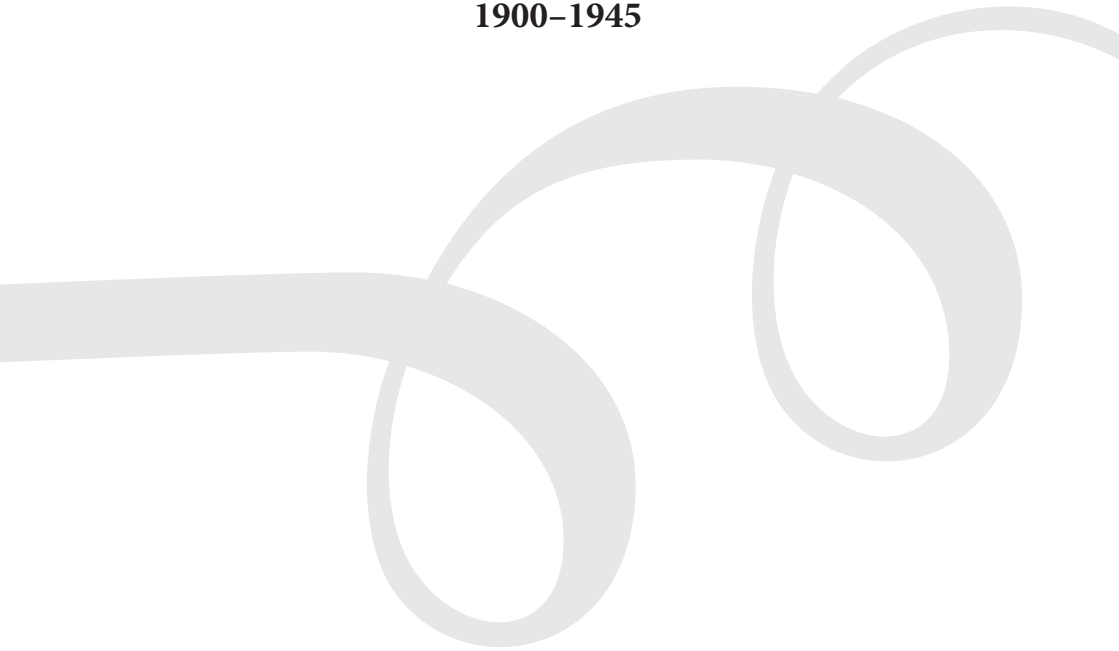
Szűz borzongással telve
Könnyeden evezve,
Jöjj, keressünk partszakaszt,
Ahol a forrást sejtjük
És madarak, madarak dalolnak.
Sűrű lombsátor alatt,
Fehér jázminok alatt,
Óh! mejünk le együtt!

*(Elindulnak lassan a rózsákhoz kikötött
bárka felé)
(Lakmé és Mallika beszáll a bárkába,
ami távolodik.)*

Robert Desnos

1900–1945

DEMAIN

Âgé de cent mille ans, j'aurais encor la force
De t'attendre, ô demain pressenti par l'espoir.
Le temps, vieillard souffrant de multiples entorses,
Peut gémir: Le matin est neuf, neuf est le soir.

Mais depuis trop de mois nous vivons à la veille,
Nous veillons, nous gardons la lumière et le feu,
Nous parlons à voix basse et nous tendons l'oreille
À maint bruit vite éteint et perdu comme au jeu.

Or, du fond, de la nuit, nous témoignons encore
De la splendeur du jour et de tous ses présents.
Si nous ne dormons pas c'est pour guetter l'aurore
Qui prouvera qu'enfin nous vivons au présent.

HOLNAP

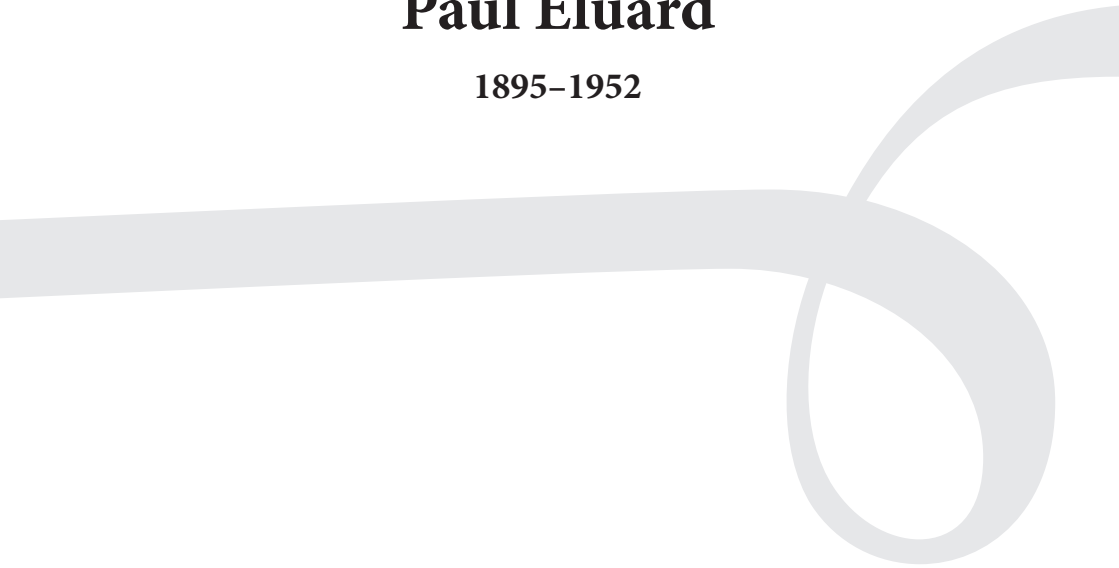
Százezer évesen is lesz még elég erőm
Várni rád, ó holnap, nógatni reményemet.
Az idő, a vén, ezer kórságtól szenvedőn
Nyüszíthet: lesz új reggelem, új estém veled.

Mi túl régóta csupán virrasztóként élünk,
Virrasztunk, őrködünk a fény s a tűz felett,
Suttogva beszélünk, hallgatóság az éjünk,
Az a pár zaj hamar elhal, s a játék elveszett.

Így hát az éji mélyből teszünk arról hitet,
Pompás a nappal, s mindaz, mit tőle remélünk.
Virrasztunk, lessük a hajnalt, hisszük, még jöhet,
Aki tanunk lesz végül, hogy a jelenben élünk.

Paul Eluard

1895–1952

LIBERTÉ

Sur mes cahiers d'écolier
Sur mon pupitre et les arbres
Sur le sable sur la neige
J'écris ton nom

Sur toutes les pages lues
Sur toutes les pages blanches
Pierre sang papier ou cendre
J'écris ton nom

Sur les images dorées
Sur les armes des guerriers
Sur la couronne des rois
J'écris ton nom

Sur la jungle et le désert
Sur les nids sur les genêts
Sur l'écho de mon enfance
J'écris ton nom

Sur les merveilles des nuits
Sur le pain blanc des journées
Sur les saisons fiancées
J'écris ton nom

Sur tous mes chiffons d'azur
Sur l'étang soleil moisi
Sur le lac lune vivante
J'écris ton nom

Sur les champs sur l'horizon
Sur les ailes des oiseaux
Et sur le moulin des ombres
J'écris ton nom

SZABADSÁG

Iskolai füzeteimre
Padom lapjára és a fákra
A hótól poros tájra
Írom neved

Minden megírt lapra
És minden üresre
Vérre, hamura, kövekre
Írom neved

Aranyozott képre
A küzdők fegyverére
Királyi koronaékre
Írom neved

Dzsungelre, mezőre
Fészekre, rekettysre
Visszahangzó éveimre
Írom neved

Az éjszakák csodáira
A nappalok kenyerére
Évszakok szerelmére
Írom neved

Égboltom rongyaira
Fénytől poshadó tóra
Holdtól megéledő tóra
Írom neved

Mezőkre, láthatárra
Kitárt madárszárnyra
Árnyékok szélalmára
Írom neved

Sur chaque bouffée d'aurore
Sur la mer sur les bateaux
Sur la mousse des nuages
Sur les sueurs de l'orage

Sur la pluie épaisse et fade
J'écris ton nom
Sur la montagne démente
J'écris ton nom

Sur les formes scintillantes
Sur les cloches des couleurs
Sur la vérité physique
J'écris ton nom

Sur les sentiers éveillés
Sur les routes déployées
Sur les places qui débordent
J'écris ton nom

Sur la lampe qui s'allume
Sur la lampe qui s'éteint
Sur mes maisons réunies
J'écris ton nom

Sur le fruit coupé en deux
Du miroir et de ma chambre
Sur mon lit coquille vide
J'écris ton nom

Sur mon chien gourmand et tendre
Sur ses oreilles dressées
Sur sa patte maladroite
J'écris ton nom

Minden hajnalfuvallatra
Tengerre, csónakokra
Irdatlan hegycsúcsokra
Írom neved

Sűrű, szakadó esőre
Írom neved
Elhazudott hegyekre
Írom neved

Szikrázó alakzatokra
Színek harangszavára
Az igaz valóságára
Írom neved

Idilli ösvényekre
Országúttérképekre
Harsány közterekre
Írom neved

Lámpára, ami világít
Lámpára, ami mégse
A házhoz kötődésre
Írom neved

A tükrörnek s szobámnak
Megosztott használatára
Ágyam kagylóhéj-üresére
Írom neved

Falánk és törtető kutyámra
Kihegyezett füleire
Idétlen mancsára
Írom neved

Sur le tremplin de ma porte
Sur les objets familiers
Sur le flot du feu béni
J'écris ton nom

Sur toute chair accordée
Sur le front de mes amis
Sur chaque main qui se tend
J'écris ton nom

Sur la vitre des surprises
Sur les lèvres attentives
Bien au-dessus du silence
J'écris ton nom

Sur mes refuges détruits
Sur mes phares écroulés
Sur les murs de mon ennui
J'écris ton nom

Sur l'absence sans désir
Sur la solitude nue
Sur les marches de la mort
J'écris ton nom

Sur la santé revenue
Sur le risque disparu
Sur l'espoir sans souvenir
J'écris ton nom

Et par le pouvoir d'un mot
Je recommence ma vie
Je suis né pour te connaître
Pour te nommer

Liberté

Bejáratom küszöbére
Használati tárgyaimra
Az áldott lángú tűzre
Írom neved

Minden befogadó testre
Baráti homlokokra
A felém tárt karokra
Írom neved

A döbbenet üvegére
A csendre felfeszülő
Ajkak peremére
Írom neved

Lerombolt rejtekeimre
Összedőlt fároszomra
Bánataim falára
Írom neved

A vágy hiányára
Terhes magányomra
A halál lépcsőfokára
Írom neved

A jólét megtértére
Foszladozó veszélyre
Emléktelen reményre
Írom neved

S ez egyetlen szó erejéből
Újra élni kezdek
Élek, hogy megismerjelek
S néven nevezzelek:

Szabadság

Paul Geraldy

1885–1983

ENTRE!

VOICI LA CHAMBRE

ÉPARSE ET PROVISOIRE

Entre! Voici la chambre éparse et provisoire
où j'étais seul, où je vivais ent attendant
et ma tristesse avec sa lampe et ses armoires
et voici le portrait de ma mère a vingt ans
Voici mes résumés de cours et mes poctes
mes disques préférés, mes Bach et mes Schubert
le calendrier neuf où le jour de la fete
est marqué d une croix et puis voici mes vers

LÉPJ BE!

LÁSD A RENDETLEN KIS ALBÉRLETI SZOBÁT

Lépj be! Lásd a rendetlen kis albérleti szobát
ahol magam vagyok, ahol jobb híján létezem
szomorúsággal; van lámpa, szekrény, s tovább
ezen a képen itt anyám látható húsz évesen
Aztán diplomáim, költőim, a kedvelt nagyok
a féltett lemezek, Bachom és Schubertem
az új naptáram, ahol az ünnepnapok
keresztrel jelöltek, és végül e néhány versem

2011. október 22

BONJOUR!

Comme un diable au fond de sa boîte,
le bourgeon s'est tenu caché...
mais dans sa prison trop étroite
il baille et voudrait respirer.

Il entend des chants, des bruits d'ailes,
il a soif de grand jour et d'air...
il voudrait savoir les nouvelles,
il fait craquer son corset vert.

Puis, d'un geste brusque, il déchire
son habit étroit et trop court
„enfin, se dit-il, je respire,
je vis, je suis libre,..bonjour!”

JÓ NAPOT!

Mint ördögöt a szelence mélye,
egy rügyecske rejtette őt...
de szűk börtönben hogyan is élne,
unta, kívánt még több levegőt.

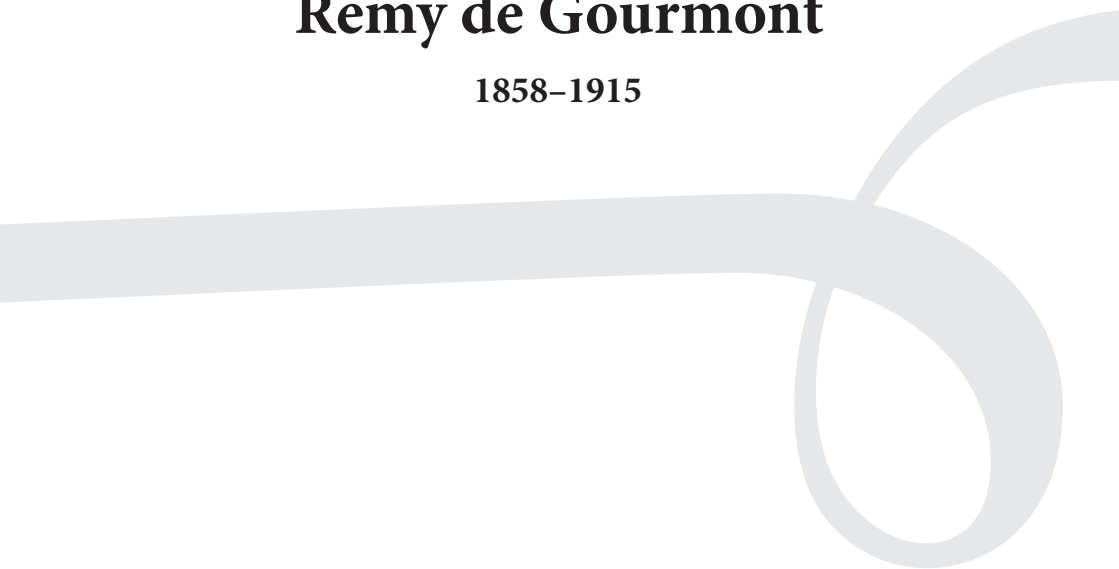
Hallgatva éneket, szárnysuhogást,
szellőre, fényre szomjazott ...
s hogy megtudja mi hír odaát,
zöld burkán roppantott nagyot.

Aztán egy mozdulattal hirtelen
rövid, szűk ruháján rést szabott
„végre, mondta, lélegezhetem,
látok, kint vagyok,... jó napot!”

2011. október 15

Remy de Gourmont

1858–1915

HÉLÈNE

Hôtesse du Calvaire, mère du Labarum,
Tête frappée en médailles et en monnaie d'amour,
Poitrine expiatrice des stupres de la pourpre;
Hélène, pèlerine vers le sang du Sauveur,
Hélène, qui baisas la terre des douleurs,
Hélène, qui choisit, entre les trois, la Seule,
Hélène, Palestine, Hélène, Basilique,
Hélène, crucifiée sur la croix byzantine,
Sainte Hélène, guidez nos âmes pèlerines.

HELÉNA

Heléna, a Kálvária szállásadója, szegények anyja,
Tisztelünk, képed medálra, érmére faragva,
Bűnös lelkünket kábulat bíbora vakítja;
Heléna, küldd Megváltónk vérét, hogy lemossa,
Heléna, te a fájdalmak földi szolgálója,
Heléna, te Hármakhoz választott az égbe,
Heléna, te Palesztina, Heléna, te Bazilika,
Heléna, te a szolgaság keresztjén felfeszített,
Szent Heléna, te vezesd tévelygő lelkeinket.

2011. július 31.

BALLADE

DE LE ROBE ROUGE

A. M. me B. C.

Coleur de sang, couleur de cardinal,
Couleur de feu, couleur de seigneuric,
Couleur de lévreur, couleur de fanal,
Couleur de rêve, couleur de féerie,
Couleur d'amour: votre Sorcellerie
N' avait besoin de tant, pour me charmer;
Mais sans regnet, sans peur, sans fourberie,
En robe rouge, il faut bien vous aimer.

La soie éclaté ainsi qu' un air royal
Dans sa gloire et dans sa forfanterie.
Et brûle comme un biser nuptial
Et brille, comme une joaillerie,
Lorsqu' un rayon bleu, gente tricherie
En l'ombre tiède est venu s'allumer:
Vaincu, l'on dit tut bas: je vous on prie...
En robe rouge, il faut bien vous aimer

De l'encensoir, l' encens sacerdotal
Monte et fume odorante reverie:
Approchons du tabernacle augustal

BALLADA

A VÖRÖS RUHÁRÓL

A. M me B.C.

Színe vér, s az ég alkonybíbora,
Színe lángolás, színe hatalom,
Színe ajkaké, a vágy fénykora,
Színe álomé, tündérvigalom,
Szerelem színű: boszorkányvarázs,
Kényszer nélküli könnyed csáberő;
Mert bánat, csalódás, félsz-mentes e nász,
Vörös ruhában, kell a szerető.

Ragyog a selyme, királyi bók
Emeli fényét, furfangját elégszer.
És éget, akár a menyegzői csók,
És csillog, akár egy drága ékszer
Mikor kékes csalóka fényeket
Gerjeszt az árnyék, és izzása nő:
Győzz le, suttogja: könnyörgöm neked...
Vörös ruhában, kell a szerető.

Tömjénező leng, papi áhítat
Illatcseppjei az ábrándvilágnak:
Szent rejtekéhez közelít, utat

trône, sous la noble draperie
Et dans la pourpre, et dans l'orfèvrerie
Le Saint des Saints. Comment? C'est blasphémer?
Mais non, ce n'est rien qu'une allégorie:
En robe rouge, il fait bien vous aimer.

Envoi

Princesse, un poète en sa flânerie,
Cisella ce coffret, pour enfermer,
Sous un triple vantail, le cœur qui crie:
En robe rouge, il faut bien vous aimer.

14 janvier 1887

nemes redők közt talál magának
S bíborban ott a Szentség, és temploma.
Hogyan? Ez Istenkáromlás? Ez annak hihető?
Ó, nem, csupán fenséges allegória:
Vörös ruhában, kell a szerető.

Ajánlás

Herceg, a költő, tévelygő magát
E díszes dobozba zárja – ne tudják ki ő –
Hármas lakat alá, mint szíve sóhaját:
Vörös ruhában, kell a szerető.

2012. április 26.

LÉDA

L'innocente Léda baignait ses membres nus,
La grâce de son corps enchantait l'eau du fleuve,
Et les roseaux, pressés de frissons inconnus,
Disaient une musique aussi douce que neuve,

Quand le cygne parut, blanche nef sur le fleuve.

Quand le cygne parut, blanche nef au, front d'or,
Léda tressaillit d'aise et demeura songeuse,
Puis, lentement, sans bruit, elle revint au bord,
Et se coucha dans l'herbe, à l'ombre d'une yeuse:

La bête s'avavançait, belle, ardente et songeuse.

La bête s'avavançait, belle, ardente, et d'un air
Si royal et si fier, que Léda fut charmée
Et qu'elle regretta, dans l'erreur de sa chair,
De n'être pas un cygne, afin d'en être aimée

Parmi l'ombre et parmi l'herbe molle et charmée.

Parmi l'ombre et parmi l'herbe molle et les lys,
Léda se ploie au poids de l'animal insigne,
Tout ruisselant encore des eaux de Simois,
Et son corps étonné frissonne et se résigne

A ne caresser que le plumage d'un cygne.

LÉDA

Gyanútlanul fürdőzött Léda, szűzmeztelen,
Szép teste elbűvölte a folyó vizét,
S a nádash; borzongás, idegen érzélem
Csalt ki belőlük inkább ősi, mint új zenét,

S feltűnt a hattyú, hajóként szelte a folyó vizét.

S feltűnt a hattyú, fehér hajó, eleje aranyfény,
Léda remegett, bámulta álomittasan,
Aztán, nesztelenül a hajó közelén
Árnyas fűre dőlt, a látványtól boldogan:

Jött a madár, a szép, tüzes, álomittasan.

Jött a madár, a szép, tüzes, légből suhanva
Királyin, büszkén, Lédában kedvét lelteni,
Ő simogatta, s búsulva testét mutatta,
Nem hattyúmadár, nem tud hattyút szeretni,

Árnyas, selymes fűben vele kedvét lelteni.

Árnyas, selymes fű meg, liliom közt végül
Léda, s a királyi madár összefonódtak,
Még vizesen a nagy Simois vizétől
Teste megadással ringott, mint a csónak

Nem simogatták többé már, csak hattyútollak.

NOTE

écrite le 14 avril 1887

De ces minutes l'ineffable et profonde joie,
première caresse rendue, premiers abandon,
premiers étreintes doix crucifiants
émois du désir; de ces minutes telles, que de les
avoir senties c'est avoir vécu et senti la passion;
de ces minutes dont il est vain de vouloir
rendre le charme surhumain, la plus pénétrante,
au souvenir c'est celle où je sentis sur mon front
pâli par le désir s'appuyer sa main tiède...

.....

Les mots sont faibles et plient sous le poids.
Rien de tel, ne fut jamais exprimé par aucun poète.

.....

Et celle qui me fit sentir cela. – qui sans se
donner à moi de désir – celle-là est l'inoubliable,
celle qui à jamais sera aimée – Tout
s'efface de ce qui faisait le vague intérêt de la
vie – et un point reste: elle.
Il semble qu'on puisse prendre tout en patience –
pourvu qu'elle vienne.
Tout peut passer, pourvu qu'elle demeure.

.....

Banalité tout écriture – La passion s'écrit
dans le sang, dans la chair – et quel dieu est en
vous quand on aime ainsi!

FELJEGYZÉS

kélszült 1887. április 14

A kimondhatatlan mélységes öröm percei
ezek, az első simogatásé, az első édes
ölelésé, az első keresztre feszítő
hevülése a vágnak, olyan percek, mikor
érezhető, megélhető az élet, a szenvedély,
e percek varázsa emberfeletti, bevésődik
az emlékezetbe, ezt éreztem fáradt
homlokom mögött, gyönyörtől alétan,
tenyerébe hajtva a fejem...

.....
A szavak erőtlének, megroppannak az érzés súlya alatt.
Soha nem lesz költő, aki ezt szóval ki tudná fejezni.

.....
És ilyen érzés az, amit érezek iránta, – ami nélkül
nekem nem adatik meg a gyönyör, ettől lesz
feledhetetlen ez a valaha megélt szerelem – ebben
felolvad életünk minden tette határtalanul,
egyetlen pontban: s ez Ő
Úgy tűnik, képes leszek türelemmel
várni rá, amíg eljön. Bármi elveszhet,
ha ő megmarad nekem.

.....
Minden ilyen írás közhely – a szenvedély
a vérbe, a testbe írja be magát – ő, milyen isten
él bennetek, aki ennyire tud szeretni!

INTERIEUREMENT

Ne me demande plus de mots, ó, mon amie,
de mots doux et choisis , pour leur grâce , un á un,
des mots dont le murmure épand comme un parfum,
ne me demande plus de mots, ó, mon amie.

Ne me demande plus de phrases, ó, mon amie,
des phrases sur l' enclume au marteau martelées,
des phrases qui font un bruit d'ailes envolées,
ne me demande plus de phrases, ó, mon amie.

Ne me demande plus, de vers, ó, mon amie,
des vers dont beauté modelée á ton corps,
a trempé ses contours dans le rose et les ors,
ne me demande plus, de vers, ó, mon amie.

Ne me demande plus de prose, ó, mon amie,
de prose dont l' airain vibre et sonne ,superbe:
ma tendresse dédaigne et dépasse le verbe,
ne me demande plus de prose, ó, mon amie.

Demande- moi plutôt de l' amour, ó, mon amie,
de l' amour ou les coeurs se fondent, profusés,
car je n' ai plus de mots, je n'ai que des baisers,
demande-moi plutôt de l'amour, ó, mon amie.

LELKEMBŐL SZÓLVA

Ne kérdezz a szavakról többet, ó, kedvesem,
a szép, és válogatott szavaké minden köszönetem,
parfümillatként áradnak felém, suttognak engedelmesen,
ne kérdezz a szavakról többet, ó, kedvesem.

Ne kérdezz a mondatokról többet, ó, kedvesem,
a mondat kalapács kis üllőre vert ritmusától míves,
a mondat cizellált dallam, szárny a repüléshez,
ne kérdezz a mondatokról többet, ó, kedvesem.

Ne kérdezz a versekről többet, ó, kedvesem,
a versektől szépségbe öltözik a tested,
rózsákkal szőnek át, dicsfénybe emelnek,
ne kérdezz a versekről többet, ó, kedvesem.

Ne kérdezz a prózáról többet, ó, kedvesem,
a próza harangkondulás, csendülés, kemény:
elfedi gyöngédségemet, túl a kimondott ígén,
ne kérdezz a prózáról többet, ó, kedvesem.

Kérdezz a szerelemről inkább, ó, kedvesem,
a szerelemről, ahol két szív egymásba forrott,
nincs többé ott szó, nincs más, csak csókok,
kérdézz a szerelemről inkább, ó, kedvesem.

DANS LA TERRE TORRIDE

Dans la terre torride, une plante exotique
Penchante, résignée : éclos hors de saison
Deux boutons fléchissaient, d'un air grave et mystique;
La sève n'était plus pour elle qu'un poison.

Et je sentais pourtant de la fleur accablée
S'évaporer l'effluve âcre d'un parfum lourd,
Mes artères battaient, ma poitrine troublée
Haletait, mon regard se voilait, j'étais sourd.

Dans la chambre, autre fleur, une femme très pâle,
Les mains lasses, la tête appuyée aux coussins:
Elle s'abandonnait : un insensible râle
Soulevait tristement la langueur de ses seins.

Mais ses cheveux tombant en innombrables boucles
Ondulaient sinueux comme un large flot noir
Et ses grands yeux brillaient du feu des escarboucles
Comme un double fanal dans la brume du soir.

Les cheveux m'envoyaient des odeurs énervantes,
Pareilles à l'éther qu'aspire un patient,
Je perdais peu à peu de mes forces vivantes
Et les yeux transperçaient mon cœur inconscient.

PERZSELŐ FÖLDBEN

Perzselő földben egy különleges virág
Meghajlik lazán: korábban kihajt, éled
Két ernyedtt bimbó, dús, fülledt levegő lengi át;
Növényi nedve pusztító méreg.

És én úgy érzem, kábít ez a virág,
Párolog fanyar, nehéz kölni illatot,
Artériám lüktet, szívem zakatol, tovább
Zihálok, szemem fátyolos, süket vagyok.

Szobában a másik virág, egy nő, sápadt
Nagyon, keze lecsüng, fejét párnára veti:
Megadta magát: érzéketlen kis állat
Kimerült, szomorúságtól pihegnek mellei.

De haja számtalan tincsben omlik széjjel,
Viharkorbácsolt, áradó fekete hullám,
Karbunkulustűz ég tágra nyílt szemében,
Két vezércsillag az esthomályban néz rám;

Hajának illatát szívom, egyre többet,
Ahogy levegő után kapkod a beteg
Elvesztem lassanként az életerőmet
S e szemek keresztüldöfik alélt szívemet.

SYMBOLES

Les violets, les ors, les verts, les pourpres fiers
Ont tonné dans le bleu naissant de l'Orient;
Les doutes, les ardeurs, les désirs, les colères
Troublent l'océan blanc de l'âme qui m'est chère.

Pourpres et violets s'entremêlent, aveuglant
Les yeux du dieu Soleil qui revient des enfers;
Les doutes, les colères s'allument, enténébrant
Le cœur pur où fulgure obscur le diamant.

Cà et là des ors tels que des lampes légères;
Plus haut planent lucides les verts évanescents;
Les désirs, s'envolant sur le dos des chimères,
Jouent avec la lumière et le crin des crinières.

Soleil! salut, sauveur! Salut, soleil vivant,
Maître du ventre nu et prince de la terre!
Salut, âme! Et salut chair, sauvées du néant!
Ame, donne ta grâce, et chair, donne ton sang

SZIMBÓLUMOK

Lilák, aranyak, zöldek, ékes bíboráradat
Robbant az eredeti kékbe Keleten;
Kételyek, hevesség, vágyak és harag
Dúl a lélek szűz tengerén, ami tetszik nekem.

Bíbor és lila keveredvén, elvakítja
A Napisten szemét, poklot szül, gyehennát;
Kétely és harag, felizzva elbitorolja
A tiszta szívet, homályba merül a gyémánt.

Az arany itt-ott, csupán csak apró lámpa;
Túl magasan lebeg a tiszta lét, a zöld illanó;
A vágy tovarepül az ábrándok hátán, hiába
Tréfál akár sörénynyi szőrrel a bohém való.

Ó Nap! Üdv, megmentőnk! Üdv, élető Nap,
Üres bendők ura, földünk hercege!
Üdv, lélek! Üdv test, ki a semmi őrzője vagy!
Lélek, add méltóságod, s test, te véred add vele.

2012. március 5.

LA FORÊT BLONDE

Je suis le corps tout plein d'amour d'une amoureuse,
Mes herbes sont des cils trempés de larmes claires
Et mes liserons blancs s'ouvrent comme des paupières.
Voici les bourraches bleues dont les yeux doux fleurissent
Pareils à des étoiles, à des désirs, à des sourires,
Je suis le corps tout plein d'amour d'une amoureuse.

Je suis le corps tout plein d'amour d'une amoureuse,
Mes lierres sont les lourds cheveux et mes viournes
Contournent leurs ourlets, ainsi que des oreilles.
Ô muguets, blanches dents! églantines, narines!
Ô gentianes roses, plus roses que les lèvres!
Je suis le corps tout plein d'amour d'une amoureuse.

Je suis le corps tout plein d'amour d'une amoureuse,
Mes saules ont le profil des tombantes épaules,
Mes trembles sont des bras tremblants de convoitise,
Mes digitales sont les doigts frêles, et les oves
Des ongles sont moins fins que la fleur de mes mauves,
Je suis le corps tout plein d'amour d'une amoureuse.

Je suis le corps tout plein d'amour d'une amoureuse,
Mes sveltes peupliers ont des tailles flexibles,
Mes hêtres blancs et durs sont de fermes poitrines
Et mes larges platanes courbent comme des ventres
L'orgueilleux bouclier de leurs écorces fauves,
Je suis le corps tout plein d'amour d'une amoureuse.

SZŐKE ERDŐ

Egy szerelmes szerető teste lakik bennem,
Füveim örömkönnyektől harmatos pillák
S ha fehér szulákok nyílnak, szemhéjaim nyitják.
Lásd a kék borágó két virágát nyílni szememben
A fényt, csillagtól, vágytól, mosolyoktól tisztát,
Egy szerelmes szerető teste lakik bennem.

Egy szerelmes szerető teste lakik bennem,
Borostyánt mintáz tömött hajam s a kányafák
Lombjukkal szegélyként füleim koszorúzzák.
Ó, gyöngyvirágok, fehér fogak! Rózsás orrlyukak!
Ó, ajkaim, pirosabbak, mint a tárnicsrózsák!
Egy szerelmes szerető teste lakik bennem.

Egy szerelmes szerető teste lakik bennem,
Fűzfáimban mintha ejtett vállaim látnám,
Remegésem sóvárgás, vágy, ölelés hiányán,
Hosszúkás ujjaim gyűszűvirágok, s tojásdad
Körmeim sem halványabbak, mint virágzó mályvám,
Egy szerelmes szerető teste lakik bennem.

Egy szerelmes szerető teste lakik bennem,
Sudár nyárfák vigyázzák hajlékonyságaim,
Kemény fehér bükkösök mintázzák kebleim,
Hatalmas platánjaim dőlése íves, mint a gyomrom
S vastag, büszke kérgük pajzs létem résein,
Egy szerelmes szerető teste lakik bennem.

Je suis le corps tout plein d'amour d'une amoureuse,
Boutons rouges, boutons sanglants des pâquerettes,
Vous êtes les fleurons purs et vierges des mamelles.
Anémones, nombrils! Pommeroles, aréoles!
Mûres, grains de beauté! Jacinthes, azur des veines!
Je suis le corps tout plein d'amour d'une amoureuse.

Je suis le corps tout plein d'amour d'une amoureuse,
Mes ormes ont la grâce des reins creux et des hanches,
Mes jeunes chênes, la forme et le charme des jambes,
Le pied nu de mes aunes se cambre dans les sources
Et j'ai des mousses blondes, des mystères, des ombres,
Je suis le corps tout plein d'amour d'une amoureuse.

Egy szerelmes szerető teste lakik bennem,
Vörös bimbóim, rőt bimbói a százszorszépnek,
Ti nyitott virágokat melleimen az érénynek.
Kökörcsin, köldököm! Almáskert, légies!
Szederszemek! Jácintok, véna- kék színek!
Egy szerelmes szerető teste lakik bennem.

Egy szerelmes szerető teste lakik bennem,
Szilfáim kecsesek, mint a vesék, csipők alakja,
Ifjú tölgyeim lám, varázsos lábszáram mutatja,
Pőre lábfejeim égerfák, a forrás fölé hajolnak
Engem mohából, titkokból, árnyékból fonnak.
Egy szerelmes szerető teste lakik bennem.

2015. március 12.

Victor Hugo

1802–1885

A MA FILLE ADÈLE

Tout enfant, tu dormais près de moi, rose et fraîche,
Comme un petit Jésus assoupi dans sa crèche;
Ton pur sommeil était si calme et si charmant
Que tu n'entendais pas l'oiseau chanter dans l'ombre;
Moi, pensif, j'aspirais toute la douceur sombre
Du mystérieux firmament.

Et j'écoutais voler sur ta tête les anges;
Et je te regardais dormir; et sur tes langes
J'effeuillais des jasmins et des oeillets sans bruit;
Et je priaïis, veillant sur tes paupières closes;
Et mes yeux se mouillaient de pleurs, songeant aux choses
Qui nous attendent dans la nuit.

Un jour mon tour viendra de dormir; et ma couche,
Faites d'ombre, sera si morne et si farouche
Que je n'entendrai pas non plus chanter l'oiseau;
Et la nuit sera noire; alors, ô ma colombe,
Larmes, prière et fleurs, tu rendras à ma tombe
Ce que j'ai fait pour ton berceau.

ADÉL LÁNYOMNAK

Csecsemő voltál, úgy aludtál ott rózsaszínben,
Ahogy egy kis Jézus szunnyad bölcsőjében;
Tiszta álmod volt, oly nyugodt, és varázsos,
Nem hallottad, madarak dalolnak a lomb között;
Eltűnődtem, e kedves alkonyat mögött
A titkos ég is vigyázza álmod.

Hallottam, fejed felett angyalok szálltak;
Gyönyörködtem, ahogy alszol; és a pólyádat
Csendesen jázmin, s szegfűszirmokkal szórtam tele;
Csukott szempillád felett imát mormoltam;
Szemeim megteltek könnyel, arról gondolkodtam,
Mit hoz az éj, mi jöhet vele.

Egy napon, ha itt a fordulat, én alszom majd; vetik ágyamat
A szomorúfűz lehajló ágai alatt,
Nem hallom a madárdalt, ha szólna is nekem;
S fekete lesz az éj; síromra ó gerlicém
Könnyet, imát, virágot te hozol, ahogy én
Most a bölcsődet díszítgetem.

LES ENFANTS PAUVRES

Prenez garde à ce petit être;
Il est bien grand, il contient Dieu.
Les enfants sont, avant de naître,
Des lumières dans le ciel bleu.

Dieu nous les offre en sa largesse;
Ils viennent; Dieu nous en fait don;
Dans leur rire il met sa sagesse
Et dans leur baiser son pardon.

Leur douce clarté nous effleure.
Hélas, le bonheur est leur droit.
S'ils ont faim, le paradis pleure.
Et le ciel tremble, s'ils ont froid.

La misère de l'innocence
Accuse l'homme vicieux.
L'homme tient l'ange en sa puissance.
Oh! quel tonnerre au fond des cieux,

Quand Dieu, cherchant ces êtres frêles
Que dans l'ombre où nous sommeillons
Il nous envoie avec des ailes,
Les retrouve avec des haillons!

SZEGÉNY GYERMEKEK

Apró lényüket őr vigyázza;
Hatalmas őr, az örök Isten.
Születés előtt ők a fények
Ott, a magasban kéklő égen.

Isten bőkezű, nekünk kínálja;
Jönnek; Ittlétük ajándék, áldás;
Bölcsesség a mosolyukban,
Csókjuk merő megbocsátás.

Tisztaságuk megérint minket.
De tudd, életükre joggal vigyáznak.
Ha éhesek, zokog a mennybolt,
És velük reszket, ha fáznak.

Az ártatlanok nyomorúsága
Vádolja azt, aki ellenük vétett.
A hanyag ember hatalmát nyíltan:
Ó! Dördül az ég, a meg nem értett,

Mikor Isten, keresvén ez árva lényeket
Minket henyélve lel árnyas lomb alatt,
Emlékezetünknek Ő szárnyakat ad,
Visszaidézve régi rongyainkat!

CHANSON

Les hirondelles sont parties.
Le brin d'herbe a froid sur les toits;
Il pleut sur les touffes d'orties.
Bon bûcheron, coupe du bois.

Les hirondelles sont parties.
L'air est dur, le logis est bon.
Il pleut sur les touffes d'orties.
Bon charbonnier, fais du charbon.

Les hirondelles sont parties.
L'été fuit pas inégaux;
Il pleut sur les touffes d'orties.
Bon fagotier, fais des fagots.

Les hirondelles sont parties.
Bonjour, hiver ! bonsoir, ciel bleu!
Il pleut sur les touffes d'orties.
Vous qui mourez, faites du feu.

DAL

A fecskék régen elrepültek.
Fűszálak hegyén már dér üt tanyát;
Ázott csalánok földre dőlnek.
A jó favágók vágják a fát.

A fecskék régen elrepültek.
Hideg van, jó a kuckó-meleg.
Ázott csalánok földre dőlnek.
Jó boksákban égetnek szemet.

A fecskék régen elrepültek.
Nyár volt, de más lett az óta;
Ázott csalánok földre dőlnek.
Jó rózsés, rózsét köt csomóba.

A fecskék régen elrepültek.
Jó napot tél! Jó estét, kék egek!
Ázott csalánok földre dőlnek.
Ti elenyészők adtok meleget.

*Victor Hugo ezt a verset 1853 szeptemberében írta,
de nem jelent meg, csak később 1877- ben.

Pierre de Marbeuf

1596–1645

ET LA MER ET L'AMOUR

Et la mer et l'amour ont l'amer pour partage,
Et la mer est amère, et l'amour est amer,
L'on s'abîme en l'amour aussi bien qu'en la mer,
Car la mer et l'amour ne sont point sans orage.

Celui qui craint les eaux, qu'il demeure au rivage,
Celui qui craint les maux qu'on souffre pour aimer,
Qu'il ne se laisse pas à l'amour enflammer,
Et tous deux ils seront sans hasard de naufrage.

La mère de l'amour eut la mer pour berceau,
Le feu sort de l'amour, sa mère sort de l'eau
Mais l'eau contre ce feu ne peut fournir des armes.

Si l'eau pouvait éteindre un brasier amoureux,
Ton amour qui me brûle est si fort douloureux,
Que j'eusse éteint son feu de la mer de mes larmes.

A TENGER ÉS A SZERELEM IS

A tenger és a szerelem egyképp viselkedik,
Kegyetlen a tenger, álnok a szerelem,
Mindkettő örvénye csupa veszedelem,
Vihar nélkül tenger s szerelem nem létezik.

Aki fél a víztől, maradjon a parton,
Aki fél a bajtól, s szerelemtől szenved,
Az ne hagyja lángra gyúlni a szerelmet,
S nem lesz oka, hogy hajótöréstől tartson.

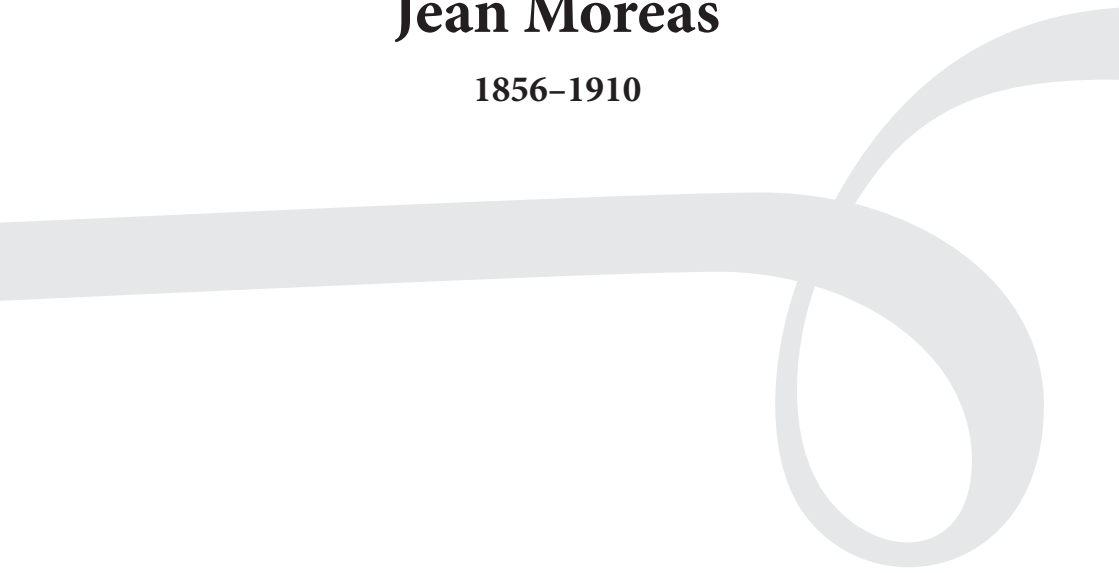
Anyaként szeretett, bölcsőm volt a tenger,
Szerelmemből tűz lett, vízzel egy az ember,
Víz ellen a tűz hát mégsem foghat fegyvert.

Ha a víz szerelmi poklot oltani volna képes,
Szerelmed, ami engem oly fájdalmasan éget,
Könnyeimmel oltanám el a lángoló tengert.

2018. február 8.

Jean Moreas

1856–1910

DE CE TARDIF AVRIL

De ce tardif avril, rameaux, verte lumière,
Lorsque vous frissonnez,
Je songe aux amoureux, je songe à la poussière
Des morts abandonnés.

Arbres de la cité, depuis combien d'années
Nous nous parlons tout bas!
Depuis combien d'hivers vos dépouilles fanées
Se plaignent sous mes pas!

EZ A KÉSŐ ÁPRILIS

Ez a késő április, rügyek, friss verőfény,
Mikor, ha megremegtet,
Szerelmesekről álmodom, holtakról álmodom én
Akiket elfeledtek.

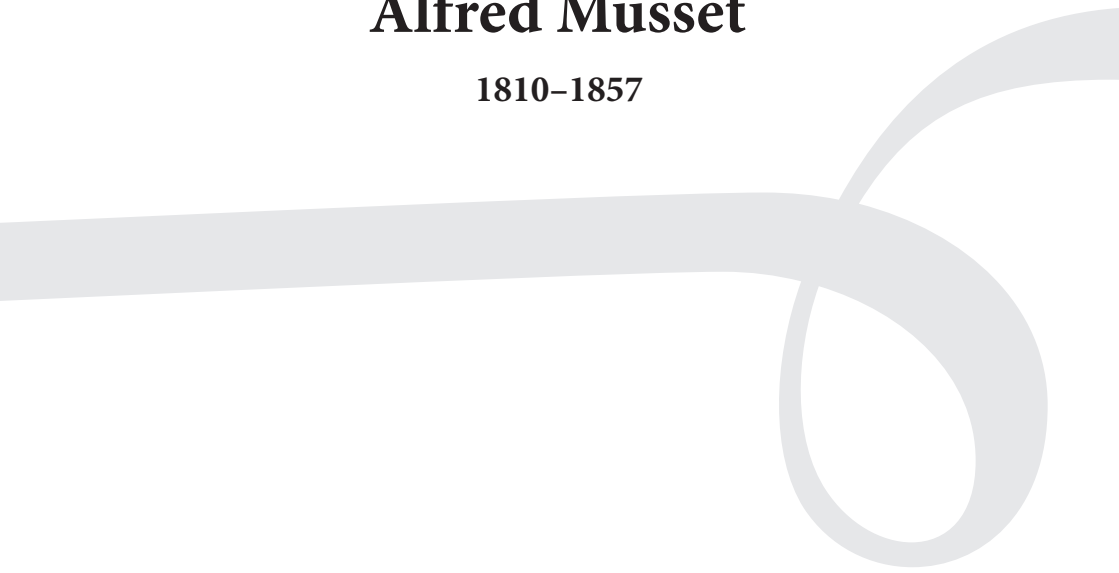
Ti fák a parkban, hány év után szólnak hozzátok
Suttogva e szavak!
Hány elmúlt télről panaszkodik száradt lombotok
Lépéseim alatt!

2016. február 6.

Alfred Musset

1810–1857

À PÉPA

Pépa, quand la nuit est venue,
Que ta mère t'a dit adieu;
Que sous ta lampe, à demi nue,
Tu t'inclines pour prier Dieu;

A cette heure où l'âme inquiète
Se livre au conseil de la nuit;
Au moment d'ôter ta cornette
Et de regarder sous ton lit;

Quand le sommeil sur ta famille
Autour de toi s'est répandu;
O Pépita, charmante fille,
Mon amour, à quoi penses-tu?

Qui sait? Peut-être à l'héroïne
De quelque infortuné roman;
A tout ce que l'espoir devine
Et la réalité dément;

Peut-être à ces grandes montagnes
Qui n'accouchent que de souris;
A des amoureux en Espagne,
A des bonbons, à des maris;

Peut-être aux tendres confidences
D'un cœur naïf comme le tien;
A ta robe, aux airs que tu dances;
Peut-être à moi, – peut-être à rien.

PEPINEK

Pepi, a nap, ha éjre szenderül,
Anyád jó éjt kívánt neked;
Mécs előtt térdelsz félmeztelenül,
Imával hívod istened;

Ez órában a lélek léterőd,
Tanácstalan a gondolat;
E perc az, mikor oldod főkötőd
És vizsgálódsz az ágy alatt.

Családod, ha álmvilágban jár
Körötted minden elpihen;
Ó, Pepita, te drága szép leány
Mi jár eszedben, mondd, szívem?

Ki tudja? Talán egy komor regény
Hősnője vagy gondolatba;
Amit igaznak jósol a remény,
S a valóság megtagadja;

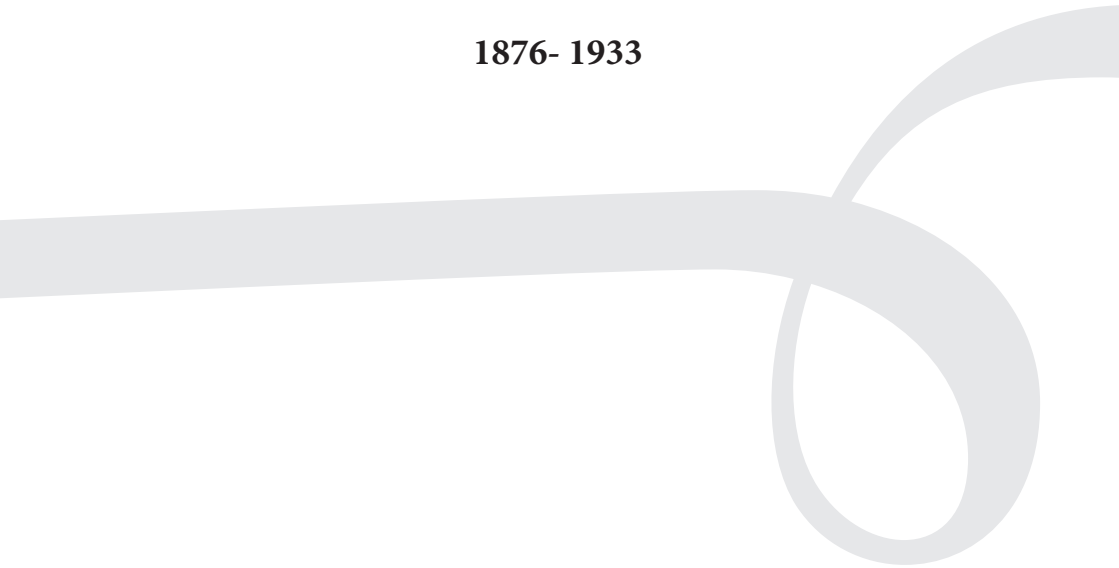
Gondolsz vajúdó magas hegyekre
Mik egeret szülnek csupán;
Talán spanyol szerelmesekre,
Bonbonra, egy férfire tán;

Lehet, bizalmas, ártatlan szívre
Mint a tied, hogy élj vele;
Ruháidra, tán táncra, zenére;
Lehet, hogy rám, – lehet, hogy semmire.

2017. november 3.

Anna Noailles

1876- 1933

NATURE, VOUS AVEZ FAIT LE MONDE POUR MOI

Nature, vous avez fait le monde pour moi,
Pour mon désespoir et ma joie;
Le soleil pour qu'il glisse entre mes bras étroits,
Et l'air bleu pour que je m'y noie!

Vous avez fait l'odeur du lin, du mélilot
Et de la verveine si bonne,
Pour que mon âme soit comme un riant îlot
Que l'immense ivresse environne.

Vous avez fait pour moi le sensible oranger,
Les soirs percés d'étoiles vives,
La feuille courbe où la cigale vient loger,
Les eaux avec leurs belles rives!

Mais quand je suis, si chaude et tout ivre de moi,
Debout dans les jardins du monde,
La rose de mon rêve enfonce dans mon doigt
Son épine la plus profonde:

Savoir qu'un jour ma tiède et légère beauté
N'aura plus ses rayons qu'on frôle,
Savoir que je n'aurai plus l'âge de l'été,
Cela fait si mal aux épaules!

TERMÉSZET, EGYEDÜL TE VAGY AZ ÉN VILÁGOM

Természet, egyedül te vagy az én világom,
Keserűségemben, örömömben;
Simogató fény, érted két karom kitárom,
Kék eged áradjon szét bennem!

Illata vagy te lennek, levendulának
S verbénaillat, a kedves,
Örömszigete lelkemben a nyárnak
Mérhetetlen kábulattól terhes.

Virágos narancsligetnek láttat a képzelet,
Estéim csillagrajod ragyogja át,
Bókoló lomb közt tücskök bújnak meg veled,
Folyó vagy, tó, szép parti világ!

De mikor élhetnék ilyen lázasan, részegen,
Világom kertje lesz a bűnnek,
Álmomban, ahogy a rózsákat szedem
Tüskéi mélyen belémszúrnak:

Tudjam, egy napon meleget, fényt, amim ma van
E sugarak már nem érinthetik el,
Tudjam, nekem nem lehet többé új nyaram,
S e fájdalom annyira lever!

Cela blesse le cœur, la langueur, le désir,
Le sang, plus qu'on ne pourrait croire!
O juvénile ardeur, voluptueux plaisir,
C'est vous la seule verte gloire!

O animale terre, amoureuse du jour!
O soleil fier d'un beau visage!
Vous savez que je n'ai d'orgueil, de grave amour,
Que le doux honneur de mon âge.

Que ferai-je plus tard du délicat dédain
Qui gonfle mon cou vif que j'aime?
Vous verrai-je souffrir pendant le bleu matin,
Mon orgueil plus fort que moi-même?

Attendrai-je que l'ombre atteigne mes genoux?
Que les regrets sur moi s'avancent?
Il faudrait, quand on est aussi tendre que nous,
Mourir au cœur des belles chance...

Sebezte szívem a sóvárgás, a vágy,
A vér, alig hittem e valónak!
Ó fiatalos hév, gyönyörtelt csodák,
Természet! Lényem birtokoltad!

Ó éltető föld, fényed szeretem!
Ó fény, büszkeség az arcomon!
Tudod, nem góg, szenvedély e buja szerelem,
Tisztelni még engedhet korom.

Mit tehetek majd, ha a gúnyos megvetők
Nyakam szegnék, felejtsem vágyam?
Látsz engem fagyos reggel kinnal ébredőt,
Mert a góg erősebb lett nálam?

Várjak, míg az árnyék térdemig lecsüng?
Részvéthullám csap össze felettem?
Kellene valami szép kiút nekünk,
Meghalni ily gyönyörbe-veszten...

L'OFFRANDE À LA NATURE

Nature au coeur profond sur qui les cieux reposent,
Nul n'aura comme moi si chaudement aimé
La lumière des jours et la douceur des choses,
L'eau luisante et la terre où la, vie a germé.

La forêt, les étangs et les plaines fécondes
Ont plus touché mes yeux que les regards humains,
Je me suis appuyée à la beauté du monde
Et j'ai tenu l'odeur des saisons dans mes mains.

J'ai porté vos soleils ainsi qu'une couronne
Sur mon front plein d'orgueil et de simplicité.
Mes jeux ont égalé les travaux de l'automne
Et j'ai pleuré d'amour aux bras de vos étés.

Je suis venue à vous sans peur et sans prudence,
Vous donnant ma raison pour le bien et le mal,
Ayant pour toute joie et toute connaissance
Votre âme impétueuse aux ruses d'animal.

Comme une fleur ouverte où logent des abeilles
Ma vie a répandu des parfums et des chants,
Et mon coeur matineux est comme une corbeille
Qui vous offre du lierre et des rameaux pench

FELAJÁLTKOZÁS

Természet, szívem legmélyén mennyei nyugalom,
Nincs dicsőbb nálad, oly forrón szeretlek téged
Szép a napvilág, búvölnek tájaid, s hagyom,
A csillogó víz, s a föld, ahol sarjad az élet.

Az erdők, a tavak, s a termékeny dús mező
Emberi pillantásoknál megindítóbb szememben,
Andalít a holdfény, a gyönyörködtető,
Évszakok illatát tartom tenyeremben.

Hordom a napfényt, mint dicső koronát
Homlokomon, puritan – büszkén a fényed.
Szememben te vagy az őszi szomorúság
Meggönnyezem szerelmes ölelésed.

Jövök hozzád félelem és szégyenérzet nélkül,
Te adsz erőt nekem a jóhoz és a rosszhoz,
Minden örömért, minden tudásért végül
Fortélyért fordulok a cseles állatokhoz.

Mint nyíló virágból, ahová méhecske jár
Árad életemből az illat és a dal,
Korán kelő szívem, mint a bőségkosár
Borostyánt kínál fel, s lombbal takar.

Soumise ainsi que l'onde où l'arbre se reflète
J'ai connu les désirs qui brûlent dans vos soirs
Et qui font naître au coeur des hommes et des bêtes
La belle impatience et le divin vouloir.

Je vous tiens toute vive entre mes bras, Nature,
Ah ! faut-il que mes yeux s'emplissent d'ombre un jour
Et que j'aille au pays sans vent et sans verdure
Que ne visitent pas la lumière et l'amour...

Alázattal, ahogy fákat tükrözi a hullám
Ismerem meg a gyönyört felhevült éjeiden
S mint emberi, állati szívből feltörő vulkán
Isteni vágy hajszol, amíg el nem pihen.

Létezésemmel tartlak karomban, Természet,
Ó! mert, ha egy napon árnyékkal telik meg szemem
És lombtalan szélcsendes tájra repít a végzet,
Oda nem látogat sem fény, sem szerelem...

2015. január 21.

POÈME DE L'AMOUR

LXXVI

Combien de fois aurais-je dû
Me sentir lasse et sans courage!
Mais mon cœur n'a jamais perdu
Son désir pour ton beau visage.

Dans mon puissant amour tu n'as
Vu que ma douceur de colombe;
Pourtant je veux que sur ma tombe
L'on inscrive: Elle s'obstina...

KÖLTEMÉNY A SZERELEMÉRŐL

LXXVI

Hányszor kell kimértnék mutatni
S bártortalannak magamat!
De szívemből nem veszett ki
A vágy, látni szép arcodat.

Mérhetetlen szerelmemben te
Kedves galambot látsz csupán;
Ezért hát legyen a fejfámra
Feljegyezve: Makacs leány...

2015. július 20.

Jaques Prévert

1900–1977

PARIS AT NIGHT

Trois allumettes une à allumée dans la nuit
La première pour voir ton visage tout entier
La seconde pour voir tes yeux
La dernière pour voir ta bouche
Et l'obscurité tout entière pour me rappeler
tout cela
En te serrant dans mes bras.

PÁRIZSBAN ÉJJEL

Három gyufaláng egyként izzott az éjszakában.
Az első egész közelről mutatta arcodat
A második szemeid mutatta meg
A harmadiknál megláttam ajakad
S a sötétet egész közelről, emlékeztessenek
rád mindezek
Ha majd karomban tartalak.

ALICANTE

Une orange sur la table
Ta robe sur le tapis
Et toi dans mon lit
Doux présent du présent
Fraîcheur de la nuit
Chaleur de ma vie.

ALICANTE

Narancs az asztalon
Ruhád a szőnyegen
Neked ágyamban
Édes jelen a jelen
Az éj hűvösre hűl
Létem érted hevül.

CHANSON POUR LES ENFANTS

L'HIVER

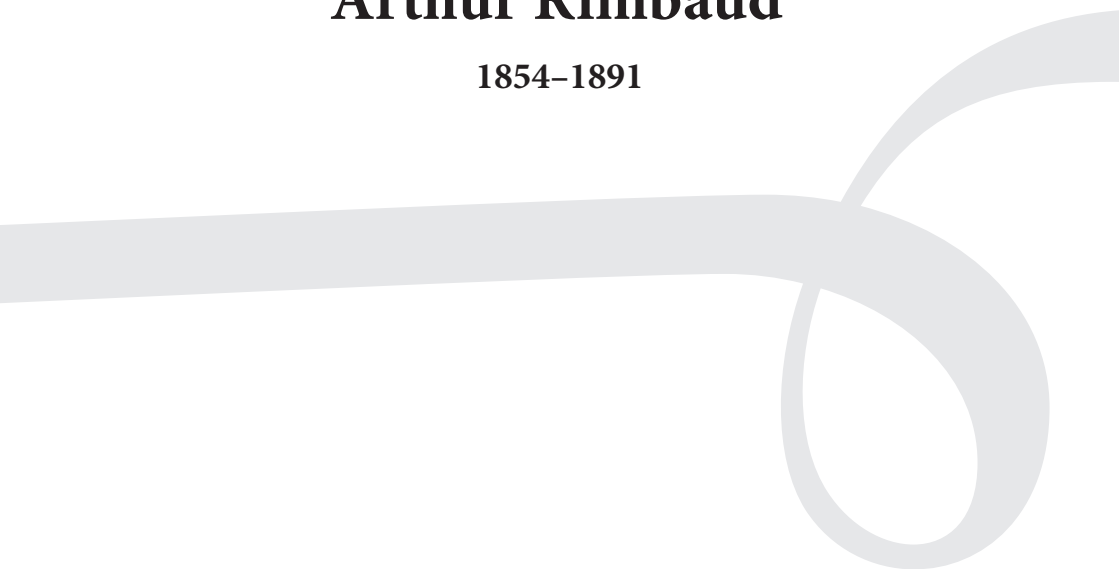
Dans la nuit de l'hiver
Galope un grand homme blanc
Dans la nuit de l'hiver
Galope un grand homme blanc
C'est un bonhomme de neige
Avec une pipe en bois,
Un grand bonhomme de neige
Poursuivi par le froid.
Il arrive au village.
Voyant de la lumière
Le voilà rassuré.
Dans une petite maison
Il entre sans frapper;
Et pour se réchauffer,
S'assoit sur le poêle rouge,
Et d'un coup disparaît.
Ne laissant que sa pipe
Au milieu d'une flaque d'eau,
Ne laissant que sa pipe,
Et puis son vieux chapeau.

TÉLI GYERMEKDAL

A téli éjszakában
Nagy fehér ember lohol
A téli éjszakában
Nagy fehér ember lohol
Hóból egy öregapó
Szájából pipa fityeg,
Hóból egy öregapó
Üldözi rég a hideg.
Végre a faluhoz ér.
Itt-ott az ablak világos
Megnyugtatja a kép.
Szalad az első házhoz
Kopogás nélkül belép;
Megmenekül, de véletlenül
Az izzó kályhalapra ül,
S eloszlik, mint a pára.
A pipa marad utána
A tócsában egy perc alatt,
A pipa marad utána
Meg az a nyűtt kalap.

Arthur Rimbaud

1854–1891

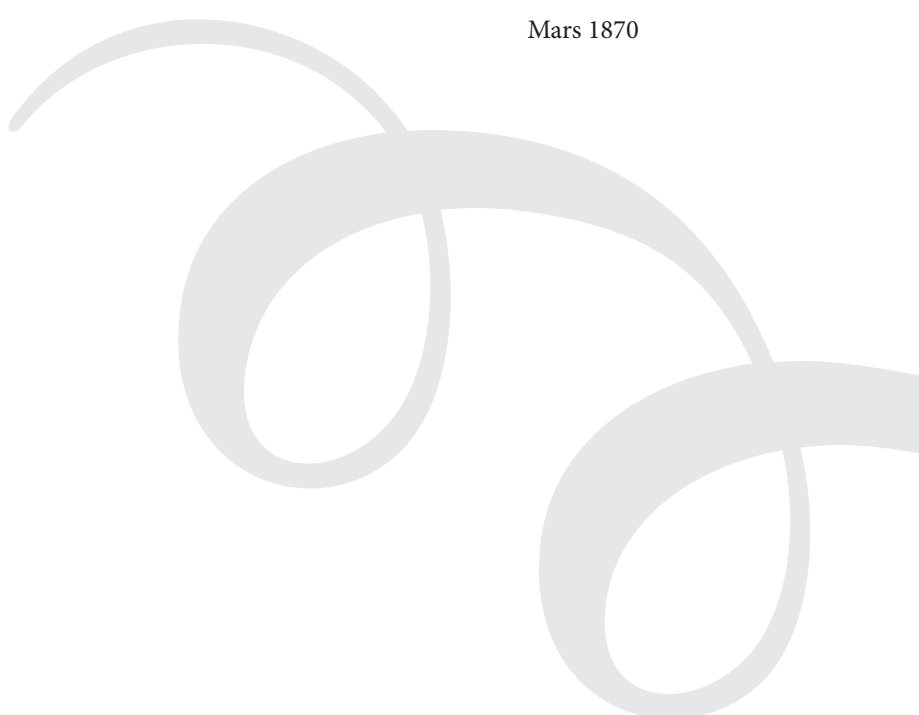

SENSATION

Par les soirs bleus d'été, j'irai dans les sentiers,
Picoté par les blés, fouler l'herbe menue:
Rêveur, j'en sentirai la fraîcheur à mes pieds.
Je laisserai le vent baigner ma tête nue.

Je ne parlerai pas, je ne penserai rien:
Mais l'amour infini me montera dans l'âme,
Et j'irai loin, bien loin, comme un bohémien,
Par la Nature, – heureux comme avec une femme.

Mars 1870

ÉRZÉS

Kék nyári esteken az ösvényen, ha megyek,
Búzáat csipegetek, fürkészek apró füvet:
Ábrándozom, lábamon érzem frissességüket.
Hagyom, fürössze szél fedetlen fejemet.

Nem szólok akkor, nem jut eszembe semmi tán:
De végtelen a szerelem, mi lelkemben fogan,
Messzire mennék, jó messze, mint egy vándorcigány
A Természettel – ahogy egy nővel – boldogan.

2018. december 2.

REVÉ POUR L'HIVER

L'hiver, nous irons dans un petit wagon rose
Avec des coussins bleus.
Nous serons bien. Un nid de baisers fous repose
Dans chaque coin moelleux.

Tu fermeras l'œil, pour ne point voir, par la glace,
Grimacer les ombres des soirs,
Ces monstruosité hargneuses, populace
De démons noirs et de loups noirs.

Puis tu te sentiras la joue égratignée...
Un petit baiser, comme une folle araignée,
Te courra par le cou...

Et tu me diras: «Cherche!» en inclinant la tête,
Et nous prendrons du temps à trouver cette bête
Qui voyage beaucoup...

En Wagon, le 7 octobre 1870

ÁBRÁND TÉLRE

Tél van, egy kékpárnás kis rózsaszín kupéban
Utazom együtt veled.
Kedvünk remek. Csókfészkek mind, örülten léha-
Puhák a szegletek.

Szemed hunyva, nem látod, túl az ablakon miképp
Grimaszolnak az esti árnyak
Démonjai, formátlan civódó csőcselékeként
Az éjsötét farkas-hadának.

Aztán arcodra furakszik egy aprócska csók...
Puha érintés, és mint bolondos, szemtelen pók
Nyakad felé tör, ó...

S megkérsz majd engem: «Keresd!» Fejed lehajtva,
Üldözzük hosszan, ne félj, meglesz a mihaszna
Öntelt nagy utazó!

Egy kupéban 1870. október 7-én

LE DORMEUR DU VAL

C'est un trou de verdure où chante une rivière,
Accrochant follement aux herbes des haillons
D'argent; où le soleil, de la montagne fière,
Luit : c'est un petit val qui mousse de rayons.

Un soldat jeune, bouche ouverte, tête nue,
Et la nuque baignant dans le frais cresson bleu,
Dort; il est étendu dans l'herbe, sous la nue,
Pâle dans son lit vert où la lumière pleut.

Les pieds dans les glaïeuls, il dort. Souriant comme
Sourirait un enfant malade, il fait un somme:
Nature, berce-le chaudement: il a froid.

Les parfums ne font pas frissonner sa narine;
Il dort dans le soleil, la main sur sa poitrine,
Tranquille. Il a deux trous rouges au côté droit.

A VÖLGYBEN ALVÓ

Zöld lankás táj, csendjében csermely zenél,
S fut, mint bolondos ősz rongyosra tépett
Ezüstje; a büszke csúcs, amit a nap elér,
Ragyog; öle e völgy az áradó fénynek.

Egy ifjú katona: ajka nyílt, feje fedetlen,
Izzadt tarkóval, kék zsázsavirágok közepén
Alszik; hanyatt a fűvön, felhő se lebben,
Sápadt a zöld keretben, bár zuhog rá a fény.

Lábánál réti liliom, alszik. Mosolyog, mint
Mosolyog beteg gyermek is, ha álomba ring:
Bár melengeti a gondos természet: fázik.

Hiába édes az illat, nem érzi mégse;
Alszik a napon, kezeit mellén keresztbe téve,
Békés. Oldalán lőtt sebek, vérükben ázik.

Georges Rodenbach

1855–1898

LA LAMPE DANS LA CHAMBRE

La lampe dans la chambre est une rose blanche
Qui s'ouvre tout à coup au jardin gris du soir;
Son reflet au plafond dilate un halo noir
Et c'est assez pour croire un peu que c'est dimanche.

La lampe dans la chambre est une lune blanche
Qui fait fleurir dans les miroirs des nénuphars;
On ne sait plus quel jour il est, ni s'il est tard,
Sauf qu'on est doux comme à la fin d'un beau dimanche.

Sourire de la lampe en sa dentelle blanche
Qu'on dirait une coiffe où dorment des cheveux;
Lampe amicale aux lents regards d'un calme feu
Qui donne à l'air de chaque soir l'air du dimanche.

LÁMPA A SZOBÁBAN

Szobában a lámpa, mint egy rózsza, fehér
Ami kinyílt hirtelen az őszi kertben este;
Sötét napárnyék vetül a mennyezetre,
S ettől egy kicsit úgy tűnik, ez egy vasárnapjé.

Szobában a lámpa, mint egy hold, fehér
Ami kivirult a tavirózsák tükrébe esve;
S nem tudni többé, nappal van-e, vagy este,
Csak azt, hogy édes, mint egy szép vasárnapjé.

Mosolyt fakaszt a lámpa csipkefátyla, fehér
Főlkötő, mint mibe hajfűrtök alusszák át az éjszakát;
Barátságos fényt szór szét a pislá lámpaláng
Hangulatos az est, hangulatos, akár egy vasárnapjé.

2012. május 20.

Jules Supervielle

1884–1960

AIRS

Tes cheveux et tes lèvres
Et ta carnation
Sont devenus de l'air
Qui cherche une saison.

Et moi qui vis encore
Seul autour de mes os
Je cherche un point sonore
Dans mon silence clos

Pour m'approcher de toi
Qu je veux situer
Sans savoir où tu es
Ni si tu m'aperçois. si tu m'aperçois.

LÉGIEK

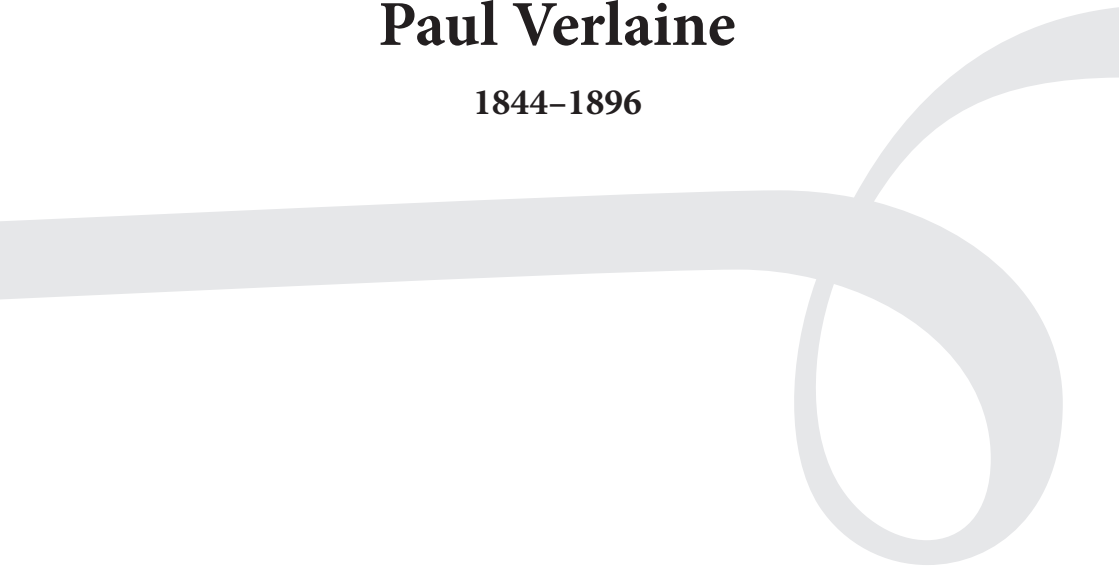
A hajad, az ajkad
Tested és aurád
Léggé omlik széjjel
Keresvén új honát.

S én, aki még élek
Csak csontom tart egybe
Hangjelzést remélek
A zárkahús-csendbe

Mert közeledbe vágyom
Ismerni a helyet
Ha én fel nem lellek
Te sem leled világom, nem leled világom.

Paul Verlaine

1844–1896

SPLEEN

Les roses étaient toutes rouges
Et les lierres étaient tout noirs.

Chère, pour peu que tu te bouges
Renaissent tous mes désespoirs.

Le ciel était trop bleu, trop tendre,
La mer trop verte et l'air trop doux.

Je crains toujours, – ce qu'est d'attendre! –
Quelque fuite atroce de vous.

Du houx à la feuille vernie
Et du luisant buis je suis las,

Et de la campagne infinie
Et de tout, fors de vous, hélas!

CSÜGGEDÉS

Vörös volt minden rózsaszál
S a repkény zöldje mélysötét.

Drágám, csöppet sem biztattál,
Erőt vett rajtam a csüggedés.

Az ég túl kék volt, túl vidám,
A tenger túl zöld, a lég meleg.

Félek folyton, – ez vár majd reám! –
Mind, ami bánt, neked élvezed.

Neked fénylik a magyallevél
Neked a puszpáng, ezt fájlalom,

S a tágas rét is tört döf belém
Kívüled minden más fájdalom!

2011. október 27.

LA LUNE BLANCHE

La lune blanche
Luit dans les bois
De chaque branche
Part une voix
Sous la ramée...

O bien-aimée.

L'étang reflète,
Profond miroir,
La silhouette
Du saule noir
Où le vent pleure...

Rêvons, c'est l'heure.

Un vaste et tendre
Apaisement
Semble descendre
Du firmament
Que l'astre irise...

C'est l'heure exquise.

FÉNYES HOLD JÁR

Fényes hold jár
Ezüstözött
Sóhaj bujkál
A fák között
S a lomb alatt...

Szép árnyalak.

Tükröződik
Tavon a fűz,
Képmása ring,
Bánatot űz
A lenge lég...

Hív újra még.

Az erdő s a lomb
Nyugalmat ad,
Csillaghíd vonz,
Az ég smaragd
Gömbíriszén...

Ó, varázsos éj.

2009. december 31.

NEVERMORE

Souvenir, souvenir, que me veux-tu? L'automne
Faisait voler la grive à travers l'air atone,
Et le soleil dardait un rayon monotone
Sur le bois jaunissant où la bise détone.

Nous étions seul à seule et marchions en rêvant,
Elle et moi, les cheveux et la pensée au vent.
Soudain, tournant vers moi son regard émouvant:
«Quel fut ton plus beau jour?» Fit sa voix d'or vivant,

Sa voix douce et sonore, au frais timbre angélique.
Un sourire discret lui donna, la réplique,
Et je baisai sa main blanche, dévotement.

– Ah! Les premières fleurs, qu'elles sont parfumées!
Et qu'il bruit avec un murmure charmant
Le premier « oui » qui sort de lèvres bien-aimées!

SOHA TÖBBÉ

Emlék, emlék, mit akarsz tőlem? Ősz van
Rigók szelik át a léget hangtalanul,
Napsugár küllőz, egyhangúsággal hull
A fákra, s ettől élesebb sárgába robban.

Egyes-egyedül voltunk, sétáltunk ábrándosan
Ő és én, hajunk, s gondolatunk vitte a szél.
Hirtelen kérdő pillantással fordult felém:
„Mi volt a legszebb napod?” Csendült bájosan

Hangja, mint harang, szelíd angyali szóval.
Titokzatos mosollyal válaszoltam,
És kezet csókoltam ünnepélyesen.

– Ó! Az első tavaszi virágok illata!
S mikor elsuttogta a szót kedvesen,
Az első „igent” – imádott, édes ajaka!

2011.szeptember 24.

MON RÊVE FAMILIER

Je fais souvent ce rêve étrange et pénétrant
D'une femme inconnue, et que j'aime, et qui m'aime,
Et qui n'est, chaque fois, ni tout à fait la même
Ni tout à fait une autre, et m'aime et me comprend.

Car elle me comprend, et mon coeur transparent
Pour elle seule, hélas! cesse d'être un problème
Pour elle seule, et les moiteurs de mon front blême,
Elle seule les sait rafraîchir, en pleurant.

Est-elle brune, blonde ou rousse? Je l'ignore.
Son nom? Je me souviens qu'il est doux et sonore,
Comme ceux des aimés que la vie exila.

Son regard est pareil au regard des statues,
Et, pour sa voix, lointaine, et calme, et grave, elle a
L'inflexion des voix chères qui se sont tues.

ISMERŐS ÁLOM

Gyakori ez a furcsa, megrázó álmom
Egy nőről, aki szeret, s én is szeretem,
Ő mindig ugyanaz, de sosem teljesen,
Egészen mégse más, és szeret, érti világom.

Mert ismer engem, áttetsző neki szívem,
Egyedül neki, sajnos! És ez a bajom,
Egyedül neki, hisz gyöngyöző homlokom
Lázát egyedül könnyeivel hűthetem.

Hogy barna-e, szőke, vagy vörös? Nem tudom.
A neve? Emlékszem, szép, dallamos nagyon
Mint kedvesünké, akit száműzött az élet.

Szemét, tekintetét szoborhoz hasonlíthatom,
Hangja távoli, halk, elnémította a végzet,
Kedves szavát én mégis értem, s hallgatom.

2014. szeptember 22.

TARTALOM

Guillaume Apollinaire /1880–1918/	5
Les Colchiques.....	6
Kikericsek.....	7
Charles Baudelaire /1821–1867/	9
Correspondences.....	10
Kapcsolat	11
Parfum exotique	12
Exotikus illat	13
Ernest Bussy /1864–1886/	15
Écrit dans une heure d'angoisse.....	16
Sorok a haldoklás perceiben	17
Maurice Carême /1899–1978/	19
Le chat et le soleil.....	20
A macska és a Nap	21
La fillette et le poème	22
A lányka és a vers	23
Les mouches.....	24
Legyek.....	25
Leo Delibes /1836–1891/	19
Lakmé „Duo des Felurs”.....	28
Lakmé Virágária	29

Robert Desnos /1900–1945/	37
Demain	38
Holnap	39
Paul Eluard /1895–1952/	41
Liberté	42
Szabadság	43
Paul Gerdely /1885–1983/	49
Entre! Voici la chambre éparse et provisoire	50
Lépj be! Lásd a rendetlen kis albérleti szobát	51
Bonjour!	52
Jó napot!	53
Remy de Gourmont /1858–1915/	55
Hélène,	56
Heléna	57
Ballade de le robe rouge	58
Ballada a vörös ruháról	59
Léda	62
Léda	63
Note	64
Feljegyzés	65
Interieurement	66
Lelkemből szólva	67
Dans la terre torride	68
Perzselő földben	69
Symboles	70
Szimbólumok	71
La forêt blonde	72
Szőke erdő	73

Victor Hugo /1802–1885/	77
A ma fille Adèle	78
Adél lányomnak	79
Les Enfants Pauvres.....	80
Szegény gyermekek	81
Chanson.....	82
Dal	83
 Pierre de Marbeuf /1596–1645/	 85
Et la mer et l'amour	86
A tenger és a szerelem is	87
 Jean Moreas /1856–1910/	 89
De ce tardif avril... ..	90
Ez a késő április.....	91
 Alfred Musset /1810–1857/	 93
À Pépa	94
Pepinek	95
 Anna Noailles /1876–1933/	 97
Nature, vous avez fait le monde pour moi	98
Természet, egyedül te vagy az én világom.....	99
L'offrande à la nature	102
Felajánkozás	104
Poème de l'amour LXXVI	106
Költemény a szerelemről LXXVI.....	107

Jaques Prévert /1900–1977/	109
Paris at night	110
Párizsban éjjel	111
Alicante	112
Alicante	113
Chanson pour les enfants l'hiver	114
Téli gyermekdal.....	115
Arthur Rimbaud /1854–1891/	117
Sensation	118
Érzés.....	119
Rêvé pour l'hiver	120
Ábránd télre.....	121
Le dormeur du val.....	122
A völgyben alvó.....	123
Georges Rodenbach /1855–1898/	125
La lampe dans la chambre... ..	126
Lámpa a szobában... ..	127
Jules Supervielle /1884–1960/	129
Airs.....	130
Légiek.....	131
Paul Verlaine /1844–1896/	133
Spleen.....	134
Csüggedés.....	135
Nevermore.....	138
Soha többé.....	139
Mon rêve familial	140
Ismerős álom.....	141

ISBN 978-615-00-7650-8

A borítót
Koosán Ildikó tervezte.

A könyv
a Pytheas Könyvmanufaktúra
műhelyében készült
www.konyvmanufaktura.hu

Koosán Ildikó

**Polgári nevén dr. Bódor S..né, dr. Koosán Ilona
költő, műfordító. Jelenleg Szombathelyen él.**

Eddig megjelent műfordítás-kötetei:

KÉPMÁS-MÁSKÉPP

Többsnyelvű. Szerzői kiadás

Balogh és Társa Kft., Szombathely, 2010

REMY DE GOURMONT: SIMONE

Kétnyelvű. Szerzői kiadás

Balogh és Társa Kft., Szombathely, 2012

NÉMET KÖLTŐK

Kétnyelvű. Szerzői kiadás

Pytheas Könyvmanufaktúra, Budapest, 2020